

ת"פ 10226/09/14 - מדינת ישראל נגד יוסף אבו מור

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10226-09-14 מדינת ישראל נ' אבו מור(עציר) 21 אוקטובר 2014

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

יוסף אבו מור (עציר)

גזר דין

רקע

1. ביום 17.9.2014 הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952. זאת בגין כך שביום 2.9.2014, בסמוך לשעה 19:20, שהה הנאשם שהינו תושב האזור, ברחוב יצחק קריב בירושלים, וזאת מבלי שהיה בידי אישור שהייה או תעסוקה כדין.

טיעוני הצדדים לעונש

3. המאשימה התנגדה להארכת התנאי. לטענתה, מתחם ענישה הולמת שנע ממספר שבועות ועד מספר חודשי מאסר בפועל. נוכח עברו הפלילי של הנאשם, וכן נוכח קיומו של מאסר על-תנאי בר-הפעלה בן 5 חודשים שתלוי ועומד כנגד הנאשם, עתרה המאשימה להטלת עונש מאסר בפועל בגין תיק זה, להפעלת העונש המותנה במצטבר, וכן להטלת עונש מאסר על-תנאי משמעותי הצופה פני-עתיד.

מנגד, הסנגור טען למתחם ענישה הולמת שנע מ-10 ימים ועד 6 חודשי מאסר בפועל. הסנגור הוסיף ועמד על מכלול הנסיבות לקולא בענין מרשו, וטען כי הנאשם נכנס לישראל פעם אחר פעם נוכח מצוקה כלכלית קשה וצורך להתפרנס, ובשים לב לכך שהוא תושב בטיר הסמוכה מאד לשכונת מלחה בירושלים. לטענת הסנגור, משך המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם (5 חודשים) הינו ארוך, והפעלתו תוביל לתוצאה בלתי צודקת. לגישת הסנגור, הפתרון הראוי בנסיבות המקרה הוא להסתפק בימי מעצרו של הנאשם (מעל לחודש ומחצה) ולהאריך את תקופת התנאי התלוי ועומד כנגד מרשו.

הנאשם עמד לפני על קשיי הפרנסה באזור מגוריו, ועל כך שלטענתו המציאות מחייבת אותו להיכנס לישראל כדי להתפרנס.

4. בהתאם לסעיף 56 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), הכלל הוא כי ביצוע עבירת תנאי יוביל להפעלת המאסר המותנה, וזאת על-מנת להגדיל את כוחו המרתיע של עונש המאסר על-תנאי. רק במקרים חריגים ורק "מטעמים שירשמו", רשאי בית-המשפט להורות על הארכת תקופת התנאי, אם שוכנע כי בנסיבות העניין "לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי" - כך בלשונו של סעיף 56 הנ"ל (לפרשנות הוראת-החוק האמורה ראו: 4517/04 מסראוה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 לפסק-דינו של כב' השופט לוי (10.3.2005); ע"פ 11092/07 פלונית נ' מדינת ישראל, פסקה 15 לפסק-דינו של כב' השופט מלצר (2.6.2011)). יוער כי לפי לשונו הברורה של סעיף 56(א) לחוק העונשין, תנאי מקדים להארכתה של תקופת תנאי, הוא כי בית-המשפט לא הטיל בשל העבירה הנוספת עונש מאסר.

5. השאלה המונחת לפתחי הינה האמנם יש ממש בטענת ההגנה לפיה יהא זה בלתי צודק להפעיל את עונש המאסר המותנה בן חמשת החודשים שתלוי ועומד כנגד הנאשם במקרה דנן. שאלה זו מתעוררת בשים לב לכך שהנאשם אמנם נכנס פעם אחר פעם לשטחי ישראל, אך זאת לצרכי פרנסה עקב קשיים אישיים ומצב כלכלי דחוק, כאשר באף אחד מן המקרים לא יוחסו לנאשם עבירות נלוות מלבד העבירה של כניסה לישראל שלא כדין.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים בעניין זה, מסקנתי היא כי אין בנסיבות העניין הצדקה לחריגה מהכלל לפיו משהורשע הנאשם בעבירת תנאי, יש להפעיל את המאסר המותנה התלוי ועומד בעניינו. אבהיר טעמי לכך.

6. בכל הנוגע לטענה כנגד משך המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם - רק לאחרונה שב וחזר בית-המשפט העליון על ההלכה הפסוקה לפיה עצם אורכו של עונש מאסר על-תנאי שהוטל בהליך קודם, אינו טעם מיוחד להארכתו (ראו: רע"פ 2801/14 מראד נ' מדינת ישראל (29.4.2014) והאסמכתאות המובאות שם). לנאשם עמדה בשעתו הזכות לערער על גזר-הדין הקודם שניתן בעניינו, ולטעון כנגד משך המאסר המותנה שנגזר עליו אז. משלא עשה כן, הרי עונש המאסר המותנה בן חמשת החודשים שהוטל עליו במסגרת ת"פ (י-ם) 1561-07-13, הינו בבחינת נתון עונשי שלא ניתן לשנותו כיום. במאמר מוסגר אוסיף כי אף אם יטען הטוען כי משך המאסר המותנה שהוטל על הנאשם בשעתו אינו קצר, הרי אין מדובר במאסר מותנה ארוך במיוחד או קיצוני במשכו.

7. בכל הנוגע לטענה שעניינה נסיבות אישיות - אציין כי אינני מקלה ראש בקשיו האישיים של הנאשם, במצבו הכלכלי הדחוק ובקשיו הפרנסה במקום מגוריו. יחד עם זאת, קשיים אלה, כשלעצמם, אינם יכולים להצדיק כניסה לישראל שלא כדין פעם אחר פעם ללא היתר כניסה ושהייה, ואין בכוחם להוביל להארכתו של המאסר המותנה. אילו ייקבע כי די בקשיים מן הסוג האמור כדי להצדיק הארכה של תקופת תנאי, כי אז הכלל בדבר הפעלתם של מאסרים מותנים יהפוך לחריג, ונימצא חוטאים ללשונו של הוראת-סעיף 56 לחוק העונשין ולתכליתה ההרתעתית.

8. סיכומם של דברים; אין בטענותיו של הסנגור, כל אחת כשלעצמה ובכוחן המצטבר יחדיו, כדי לשכנעני כי מדובר במקרה שנסיבותיו מצדיקות להסתפק בימי מעצרו של הנאשם תוך הארכת התנאי התלוי ועומד כנגדו. אוסיף ואומר כי עיון בגיליון ההרשעות הקודמות של הנאשם מלמד כי בעבר כבר הוטל על הנאשם עונש מאסר מותנה בן חמישה חודשים, והוא הופעל כנגדו בגין ביצוע עבירת תנאי (ת"פ (י-ם) 57818-07-12).

9. על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את מעשי העבירה בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

בכל הנוגע **לערכים המוגנים** שנפגעו במקרה דנן - כידוע, העבירה של כניסה לישראל שלא כדין טומנת בחובה סיכונים פוטנציאליים לביטחון תושבי ישראל, פוגעת ביכולת המדינה לפקח על הנכנסים והיוצאים מתחומה, מכבידה על רשויות אכיפת החוק ומקשה על הסדרת מדיניות שוק העבודה באמצעות מערכת היתרי שהייה. מבחינת **נסיבות ביצוע העבירה** - עסקינן בעבירה בודדת של כניסה לישראל שלא כדין, ללא עבירות נלוות. אין אינדיקציה לכך שהכניסה לארץ היתה למטרה אחרת מאשר צרכי פרנסה. **הענישה הנוהגת** בגין העבירה הנדונה בהתחשב בנסיבותיה האמורות (עבירה בודדת ללא עבירות נלוות ולצרכי פרנסה) נעה ממספר ימי מאסר בפועל ועד מספר בודד של חודשי מאסר בפועל. בפרשה אחרת, קבע בית-המשפט המחוזי בירושלים מתחם ענישה הולמת הנע **בין 10 ימי מאסר בפועל לשישה חודשי מאסר בפועל** (ראו: עפ"ג (י-ם) 44287-02-13 מדינת ישראל נ' אללטיף (24.2.2013)). מתחם זה רלוונטי לעניינו של הנאשם שלפניי. בנסיבות המקרה, לא ראיתי לסטות ממתחם זה לקולא או לחומרה.

גזירת העונש המתאים

10. לצורך גזירת העונש בגדרי המתחם האמור, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40יא לחוק העונשין. **לקולא**, שקלתי את ההודאה ונטילת האחריות מצד הנאשם, וכן את נסיבותיו האישיות כפי שפורטו על-ידי סנגורו. אוסיף כי עברו הפלילי של הנאשם לא כולל הרשעות קודמות בעבירות רכוש או אלימות (כאמור, גם הפעם עבירת השב"ח נעברה ללא כל עבירה נילוות).

לחומרה, שקלתי את עברו הפלילי של הנאשם. לחובת הנאשם 4 הרשעות קודמות בעבירות שב"ח שבוצעו החל משנת 2008 ואילך. בגין אותן הרשעות נגזרו על הנאשם ארבעה עונשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג וברית. כמו-כן, בגין הרשעתו האחרונה בעבירת שב"ח, נגזר על הנאשם מאסר מותנה בן 5 חודשים, אשר כאמור הינו בר הפעלה בהליך זה. למרות הטלתו של עונש מאסר מותנה, הרי פחות משנה לאחר מכן שב הנאשם ונכנס לתחומי ישראל שלא כדין, משל היתה זו דלת מסתובבת.

11. באיזון בין מכלול השיקולים, אני סבורה כי ראוי להעמיד את עונשו של הנאשם קרוב לרף הבינוני של המתחם שנקבע. אשר לאופן הפעלת המאסר המותנה - ברגיל, נוכח ההסדר הקבוע בסעיף 58 רישא לחוק העונשין, היה מקום להפעיל את עונש המאסר על-תנאי במצטבר באופן מלא לעונש שנגזר על הנאשם בגין התיק הנוכחי. עם זאת, נוכח מכלול טיעוניו של הסנגור, אראה לחרוג במידת-מה מכלל זה ולחפוף באופן חלקי את המאסר המותנה שיופעל. לצד זאת, אשית על הנאשם עונש מאסר על-תנאי הצופה פני עתיד, לבל ישוב ויכנס לישראל בדרך שאינה חוקית. על הנאשם להפנים כי כניסה לישראל שלא כדין אינה פתרון ראוי לבעיותיו.

12. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. חודשיים וחצי (2.5) מאסר בפועל, החל מיום מעצרו (2.9.2014).

ב. עונש המאסר המותנה בן 5 החודשים שהוטל על הנאשם בת"פ 1561-07-13 בבית-משפט השלום בירושלים יופעל, כך שחודשיים מתוכו ירוצו בחופף ושלושה חודשים מתוכו ירוצו במצטבר לעונש המאסר בפועל שהוטל על הנאשם בפיסקה א' לעיל.

סך-הכל ירצה הנאשם חמישה וחצי (5.5) חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו.

ג. מאסר על-תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה שבה הורשע.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ז תשרי תשע"ה, 21 אוקטובר 2014, בנוכחות הצדדים.